

CATALUNYA SOCIAL

Anv VIII. Núm 344

Un any, 10 ptes. — Núm. solt. 20 cts.

1 Gener de 1928

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 1036
TELÉF. 1171 A

Un pas més

Una nova etapa de dotze mesos es presenta al davant nostre; nova etapa que per a CATALUNYA SOCIAL serà la VIII de la seva publicació i per a tots nosaltres un pas més en el camí de la vida.

Un món nou de responsabilitats ens espera. No hi ha cap acte social del qual nosaltres ens puguem desentendre, com no hi ha cap acte que no porti per a nosaltres una responsabilitat. La nostra posició de periodistes catòlics ens situa en un pla d'actuació al qual res no escapa, ja que res no pot ésser indiferent des d'aquest punt de mira. Els problemes religiosos tornen altre cop a constituir l'essència de tots els problemes, i no s'hi val a passar pels camins de la vida sense pronunciar-se en un sentit o altre respecte d'ells. La religió no ha pogut mai ésser un problema merament individual, i tota concepció liberal — tan segle dinou! — que ha pretès reduir la religió a un problema merament individual ha passat definitivament a la història. El fet de la Reialesa de Crist és el fet culminant dins les societats nostrades, i no hi ha manera de restar indiferent davant d'ell. "O amb Mi o contra Mi" són paraules que no passaran mai més; i cada dia els fets confirmen la seva veritat.

La nostra publicació ocupa un petit lloc, un recómet menut, en l'exèrcit que dins la nostra terra combat per la bona causa. Hem llençat un programa d'actuació i a ell ens hem atingut sempre. Integritat de doctrina, llibertat en ço que sigui opinable, i sempre caritat en el tracte dels altres. Hem procurat recordar sempre la frase del gran Mercier quan, ocupant-se dels qui el censuraven amb motiu de les converses amb Lord Halifax, de l'Església anglicana, deia: "Si la veritat té els seus drets, la caritat té els seus deures".

Ni una marrada, doncs, en el camí començat: camí dreturer, camí de llum, que avui més que mai entenem necessària en aquest país nostre on, sobre tot la joventut, rep tantes influències de caient lai-

cista, almenys de fet; un pas més en el camí començat i ja un xic fressat per l'obra de set anys, i prou. Ni un canvi, ni una rectificació, ni un adreçament de res. Fem examen de nostra vida passada; i si és cert que en molts punts la trobem digna de millorament, també ho és que en cap moment ens raca la consciència d'accions o omissions lliures i voluntàries en la via del mal. Entre el començament de l'any darrer amb l'extraordinari dedicat al nostre gloriós Patró Sant Ramon de Penyafort i el darrer número de l'any posat als peus de la figura serena del gran Balmes, una tasca lleial i sincera ha estat portada a cap. En manta ocasió hem ferit a companys nostres en el llibre o en la premsa; portats de la idea, que ve en nosaltres a constituir veritable obsessió, de combatre el laïcisme intel·lectual en totes les seves formes, potser haurem pogut semblar durs i contundents en excés. Res més lluny del nostre ànim i de la voluntat nostra. Tan sols l'afebliment de manta consciència, avui excessiu en molts catòlics de la nostra terra, els haurà pogut semblar atac ço que no era més que desig d'allunyament del perill i mitjà pèr a cercar la veritat en cada cas concret.

L'any que comença, doncs, el vuitè de la nostra vida periodística, ens imposa el deure de continuar amb la nostra norma. Entenem que ocupem un lloc que avui ningú més ocupa dins la premsa catalana i de combat, i no ens decidim pas a afliixar un sol ressort. Al contrari; nous companys — el sòlid escriptor cristià Sr. Raventós, el cultíssim i erudit Manuel de Montoliu, i d'altres — vindran a enfortir nostra redacció i a donar major relleu a CATALUNYA SOCIAL. Que l'any que comença ho sigui de gràcia per a ella i tots els seus llegidors és el que de cor demanem a Déu en aquest moment en què expira un any i plora, amb plor d'infant, un altre que desitgem a tots molt venturós en vida espi-ritual.

Monologant

En una vall que hi havia entre dues cadenes de muntanyes molt ben dibuixades en la meua fantasia hi ha el Mas de la Sabina. Fa cosa de mitja centúria que el forn de coure pa és fred, de des que el pa de fleca va desbancar el pa de casa, de des que la mestressa va agafar la marfuga del senyoriu i es va donar de menys de pastar com havien fet les seves antecessores. Llavors precisament la pastera fou desada a les golfes de la masia. Quan l'hereu va fer tria dels papers que omplien els armaris, no es va decidir, per fortuna, a cremar tots els que li feien nosa, sinó que va fer de la pastera com un magatzem de papers rebutjats.

Allí és on jo vaig a remenar i on trobo qualche vegada algun paperot curiós, barrejat amb comptes de pesades de moltons, amb llistes de carretades de raïms, i amb factures i rebuts els protagonistes dels quals ja no són a la terra dels vivents.

Cal fer esment que no tots els papers són de negoci. Algun dels avantpassats hereus i cabalers del Mas de la Sabina era aficionat a cabales i monòlegs, i, prenent la ploma d'oca i sucant-la en una mala tinta clara, trobava gust en consignar en el paper els seus pensaments.

Vejam, si no, la mostra.

"Vinc del cafè del poble veí. Avui és diumenge. Estic afònic de tant discutir dels mals i els remeis socials. Erem quatre, i tants caps tants barrets. De mides de bon govern n'hem proposades unes quantes dotzenes. Hem fet reglaments d'associacions per a tots els gustos. Hem creat organismes socials per a cada cosa. Hem descobert noves relacions entre les classes socials i hem proposat nous mecanismes per a intervenir-les. Tinc el cap ple de la conversa d'aquesta tarda i ara vull passar una hora meditant totes les espècies que tinc encara impreses en l'enteniment. És un plaer com un altre i més espiritual que molts d'altres el passar una estona pensant o monologant o si es vol dialogant amb mi mateix.

"Em sembla que hi vaig veient. Potser tots plegats compliquem massa les qüestions, tal com fan els inventors del moviment continu que multipliquen palanques i mecanismes per a fer el moviment perdurable i es troben que com més complicació més fregadís hi ha i més aviat es para el moviment. Fet i fet les oscil·lacions d'un pèndol duren més que el moviment de cap mecanisme.

"Veig que em fujo del carril per les aficions que havia tingut a la mecànica.

"Deia que compliquem massa les qüestions per l'afició a les coses grosses. Trobo que tots els mecanismes socials són només que d'aquest món i tenen la missió de fer bé i de fer bo a l'individu. Els individus són els que viuen d'un a un, els que moren d'un a un i els que es salven o es condemnen d'un a un. Potser ens hàviem acostumat a considerar-nos com una roda de la societat i més aviat podem dir que en moltes coses som independents de la societat. Feta abstracció de la societat encara som alguna cosa, encara som fets a imatge, a semblança de Déu. La societat no és la mestressa de nosaltres, som nosaltres els amos de la societat. Nostre fi no està supeditat a la societat, és la societat que està supeditada al nostre fi. Cada u de nosaltres és tanmateix alguna cosa, la societat és la integració de totes aquestes coses, però és com una integració destinada a desintegrar-se, passatgera, circumstancial, terrenal. Som cada u de nosaltres els destinats a una vida transcendental i eterna.

"Veus aquí que això em porta a donar la major importància al meu perfeccionament individual. Jo volia arreglar la societat i ara veig que val més que comenci per arreglar-me a mi mateix. En tot cas cal començar per aquí. Tota acció que no comenci per aquesta acció serà una casa sens fonament.

"Però si cada u es cuida d'ell ¿com quedarà el conjunt social?

"Ja, ja, ja! Molt millor que si cada u es cuida dels altres i s'oblida de sí mateix.

"Després de tot jo no em vull pas dar l'exclusiva a mi mateix, però sí començar per mi mateix, anar de mi a la societat.

"Després d'aquesta meditació els problemes de perfeccionament individual se'm presenten amb una importància molt augmentada.

"I fins em sembla que millorada la diferencial, quedarà molt i molt millorada la integral, i després de tot la meua acció en mi mateix és de bon tros més poderosa que si la vull exercitar en la societat conjunta en la qual veig unes lleis i una empena que no obeeixen a la meua acció directa.

"Bah, bah... ja els ho diré als amics el diumenge vinent. Que jo em quedo amb mi mateix, no exclusivament, però sí fonamentalment".

El manuscrit encara és més llarg, però aquí hi poso punt per a continuar un altre dia.

JAUME RAVENTÓS

Espurnes

A Hongria ha estat elegida Diputat una monja de l'Institut de Germanes del servei Social, i el Parlament de la seva pàtria l'ha enviada als Estats Units per a una Conferència Internacional.

Tanmateix els reaccionaris es fiquen per tot.

El President de Polònia, amb un destacament de soldats es dirigí a la Capella del Castell de Lasienki; oí Missa i rebé la Comunió amb tot el seu seguici de mans del Bisbe de Campo.

A Nova York, els diaris han publicat un article amb aquests títols: "El Papa conquesta fama com estadista; la seva influència en el món és semblant a la de Lleó XIII; ha obtingut la seva diplomàcia èxit notable a Alemanya, Rússia, en el proper Orient i principalment a Itàlia on les consciències cristianes demostren llur content".

FILOMEL

El cas Domènech i el cas Proust

La benignitat rublerta d'afecció amb què alguns escriptors i personalitats catòliques han comentat la mort i àdhuc l'obra sencera d'En Cristòfor de Domènech, benivolença que ha arribat a obstaculitzar el veredict de la consciència cristiana, sembla que té per fonament la simpatia que el tracte personal d'aquell escriptor inspirava. Es tracta, segons reiterats testimonis, d'un home que sabia fer oblidar l'acidesa de les seves doctrines, lliurant-se amb el cor obert als seus amics, vivint la vida d'amistat d'una manera acomplida (escrivint, sobretot, llargues cartes d'atenció i compliment, de vegades amb el mer pretext de saludar un amic, sense altre objecte), fent positius sacrificis, com és ara el de restar sense sopar — ell que era pobre — per tal que un company seu pogués fer-ho, i brindant als seus íntims, de continu, la il·lusió generosa d'empendre grans obres (edicions, viatges, etc.) per a expansió i profit dels seus contertulis. Per això, per la cortesia del seu tracte i un sentit cavallerívol del seu port, innat en ell, pel seu bressol aristocràtic, concorden tots els testimonis de l'esquerra amb molts de la dreta en l'homenatge a l'heroi d'una amistat exquisida.

Aquest triomf de la simpatia per damunt de la recta consciència té un exemple parió i recent en el cas de Marcel Proust, de qui hem parlat dues vegades, i pensem que és CATALUNYA SOCIAL, el primer periòdic catòlic que l'ha atacat d'una manera franca. L'autor de *Sodome et Gomorrhe*, que ha llençat la literatura moderna en l'abisme de les turpituds més infamants, al costat del qual Emili Zola resulta un moralista, era també un amic exquisit i obsequiós dels seus amics. Vivia per a ells i prodigava els recursos d'una fortuna copiosa en les atencions més extraordinàries i refinades que per a complaure els seus íntims li suggeria la seva opulenta imaginació (una vegada, per exemple, convidà a l'escriptora comtessa de Noailles, la qual trobà disposades damunt la taula les flors raríssimes, exòtiques, costoses de copsar, que ella havia anomenat en un recent poema). Els testimonis tots coincideixen en un homenatge fervorós d'amistat agraïda. Una bossa oberta, inesgotable, una correspondència expansiva, un tracte delicat i xarmant li guanyaven el cor dels qui el coneixien. Era, afirmen, "amable, d'extrema gentilesa, d'una infinita dolçor, ple de bonesa", i s'ha escrit d'ell que la seva musa era la Simpatia (1).

Aquesta musa ha seduït i encisat també alguns catòlics francesos presoners en les teles de l'amistat de Marcel Proust. I una obra literària de la qual els homes de lletres en parlen a cau d'orella, informant-se de l'un a l'altre sobre els horrors del seu contingut, s'expandeix i triomfa, inatacada fins ara, verge fins ara de protesta catòlica, i de França s'escampa pel món. En l'homenatge dels literats francesos a l'autor de l'obra mestra de la inspecció de clavegueres: *A la recherche du temps perdu*, prenen part diversos intellectuals de dreta, com Jacques Rivière i el dramaturg ben conegut Henri Ghéon, únic aquest que gosa fer certes reserves tímida-

per a no entelar massa la glòria del novell príncep de les lletres franceses. François Mauriac, catòlic també, escriu a la *Revue Hebdomadaire* una altra necrologia, tan afectuosa que malgrat certs escrúpols sobre la sort definitiva de l'ànima de Proust, ha estat en definitiva incorporada a l'Homenatge. Ghéon consigna sols que "*l'admiració respectuosa* (subratllo jo) d'un catòlic davant l'obra i el cas de Marcel Proust" "comporte bien de reserves et même de tristesse" (2).

Això resumeix — pel que sabem — l'actitud dels escriptors catòlics francesos al voltant d'un formidable cas d'immoralisme literari, que ha merescut, no diríeu mai de qui? del sindicalista i àcrata Angel Samblancat, una forta i justa vergassada damunt de les planes d'*El Diluvio* (3), que ve a ésser la protesta en nom d'una moral simplement natural i humana.

De l'horrible negror de l'obra proustiana, escàndol i ofensa de la consciència dels cristians; de l'insult que per a la humanitat representa la dissecció dels sentiments nobles i el no veure en les inclinacions més naturals i àdhuc nobles sinó passions perverses i dissimulades; de la incorporació a la literatura psicològica d'aquell bagatge d'infàmia que té per nom psico-anàlisi; de la implacable exacció de tota espiritualitat, de tota vida i pensament religiós, que no té lloc ni nom en una esfera on sols per a les degradacions roman espai i alè; de la influència perversa que tanta malícia i escampada en forma tant més vertiginosa com més nova i magistral, ha de causar pel món; de tot això els alludits literats de dreta no en parlen. Arriben a entristir-se perquè es tracta d'un "creador devorat per la seva mateixa creació", d'un artista al qual el seu propi art ha perdut, però aquests judicis, fets en to amable, malgrat sa gravetat intrínseca els embolcalla una benèvola admiració i simpatia, molt lluny de la repulsió enèrgica, molt lluny de l'alerta contra un perill urgent que amenaça i que de cert comença a fer estralls en les joves generacions literàries i artístiques (4).

Aquesta actitud, inexplicable sense intoxicació intel·lectual, impossibilita el rengle dels Rivière i Mauriac per a la defensa del patrimoni d'honestedat social i artística que és la riquesa moral de la França i de la humanitat. Caldrà una altra generació, incontaminada, i portant tapades amb cera, com els companys d'Ulisses, les oïdes, a la seducció sirenesca de la simpatia personal, però expedita per al gest de la indignació que l'obra de Proust reclama; així com cal una generació incontaminada per la simpatia personal de l'autor del *Carnet d'un heterodox*, i apta per a la defensa i protesta social contra la infecció encomanadissa de la seva literatura desafiadora de Crist i de l'ordre cristià.

Convindria que molts meditessin aquesta veritat tan simple i tan assenyada; que la simpatia no salva els individus ni davant de Déu ni davant del poble i de la història. El cas antitètic de don Guillem Graell, un dels homes més eminents de la nostra terra, abnegat al servei del nostre país, però que no

es preocupà jamai de fer-se amics personals ni de captar-se simpaties, malgrat el qual ningú no podrà discutir-li ni les batalles guanyades ni el valor altíssim de les seves obres en profit de Déu i de la pàtria, és un exemple clar de què l'amistat i la simpatia no són, al capdavant, sinó valors secundàries, transitòries i anecdòtiques, que mai poden substituir el judici definitiu d'un home i d'una obra, ni segons criteri cristià ni tan sols segons un recte i equànim criteri humà.

Ponderar el valor de l'amistat d'uns homes que no han sabut ésser amics del primer Amic, que no han volgut ésser amics de Crist, i que han tingut per a Crist o la màxima fredor d'indiferència, la màxima inhibició i llunyania, com Proust, o bé una hostilitat constant i obstinada com "Brand", és alterar l'essència de l'amistat mateixa, espatllant la font excel·sa d'on tota amistat veritable dimana. Acceptar com a fruits de dilecció els obsequis d'una galanteria indiscreta, quan el mateix qui els atorga ha deixat una obra emmetzinada, perversa i destructora, que colpeix les consciències, irrita els sentiments i agredeix l'ànima, o bé ferint-la o bé decantant-la al mal i a la ruïna, és oblidar ço que la veritable amistat requereix i significa. Convidar als amics a sopar, i convidar als lectors a gustar el menjar amargant i verinós d'una literatura revulsiva i antihumana, això no és generositat. Falsa amistat, falsa cordialitat les que no tenen per base la sinceritat d'una consciència honrada. És l'amistat venal i seductora de la dona de món, que s'ofereix tota, en cos i ànima, obsequi diabòlic que és de virior cristiana refusar. Aquesta generositat dels qui no són generosos amb Crist, és sempre venal i interessada. Quan es tractava dels diners del joc, era la impunitat del vici ço que volien els amics generosos dels asils i hospitals. L'afecció del filòsof de les rebellions i del de l'aberració moral, el seu mateix excés, el refinament i obsequiositat amb què es manifestaven, és sospitós ja d'antuvi. Hem de témer que fos també venal i interessada aquesta generositat tan insistent: ço que l'amic Cristòfor de Domènech i l'amic Marcel Proust és possible que volguessin dels seus amics, era ço que de moment han aconseguit: el lliure pas de la mala doctrina, la impunitat del pensament culpable. I és hora que tothom recordi la solidaritat de les virtuts; aquella lliçó sobirana de Sant Francesc, apta per a distingir les legítimes i per a refusar les qui de Déu no vinguin o a Déu no portin. Cal que ningú no obliidi que la caritat no és vertadera si va sola. Tenim dret a mal·liar-nos d'una amistat, d'una caritat atea. Tres són les virtuts teològals i sens dubte la caritat no és legítima si arrenca la fe i si foragita l'esperança.

R. RUCABADO

(1) *Hommage à Marcel Proust* (*La Nouvelle Revue Française*), 1 gener 1923, pàg. 148.

(2) *Ibid.*, pàg. 273.

(3) 11 agost 1927.

(4) Cal remarcar que l'illustre director dels *Compagnons de Notre Dame* publicà poc després a la *Revue des Jeunes* (3 març 1923, reproduït a la *Documentation Catholique*, número 197, 5 maig 1923) un altre article com donant explicacions o justificant-se de la seva participació en el número especial de *La Nouvelle Revue Française*, i fent la crítica d'aquest homenatge, desentenent-se'n força; acostant-se, en resum, una mica més al judici sever que un artista cristià ha de fer d'aquest novell geni del mal. Però àdhuc d'aquesta segona posició d'Henri Ghéon, a ço que hom imagina que un Veuillot o un Léon Bloy dirien de l'obra de Marcel Proust, quina distància!

Anomalies

Combatre els nostres enemics és quelcom natural, inherent a les lluites, i res no crida l'atenció en aquest concepte, car, la combativitat no és altra cosa que una defensa lògica i natural que segurament no es tranyarà a ningú.

Això ho fa tothom. Sobretot, a nosaltres els catòlics, ningú no deixa perdre cap ocasió d'atacar-nos, moltes vegades mancant a la veritat i a la raó mateixa, quasi sempre amb esperit sectari, pel sol gust de molestar i menysprear les nostres creences.

Ara, tractant-se dels nostres, ja és quelcom més delicat. Cal treure o no els drapets al sol? Hi ha qui diu que la roba bruta es renta a casa, però també hi ha qui opina que el callar les debilitats humanes no cura els mals que elles reporten a la comunitat.

Les anomalies que des de fa temps que anem notant en el camp catòlic, ens obliguen a parlar alt i clar. Moltes persones que ocupen llocs, potser massa enlairats, potser sense mereixe-ho, no compleixen amb les obligacions a què s'han obligat, abusant tal vegada de l'excés de confiança que en ells han depositat llurs amics i admiradors.

Persones que gaudeixen d'una situació econòmica independent i envejable, que podrien actuar lliurement i tranquil·la, a favor de la nostra causa catòlica, els sembla més planer i justificat quedar-se a casa i fer la gara-gara amb els elements que disposen de prebendes.

Autoritats visibles en el camp social i catòlic, cometen descuits i oblits que no tenen pas excusa de cap mena, i el que no es tolera a vegades a individus sense significació, es suporta dels que deurien predicar amb l'exemple, car l'acceptació de càrrecs i dignitats els obliga molt més al compliment estricte de llurs deures, i no ho fan, i ningú no protesta.

Els periodistes que tenen llogada llur ploma, a tant per línia, gaudeixen dels avantatges que una vida regalada proporciona als que no senten escrúpols de cap mena, mentre que els periodistes catòlics, que treballem amb fe i per la fe, sense cobrar un cèntim, encara se'ns critica les tasques i campanyes que portem a cap amb tota dignitat i altura de mires.

No és una queixa això que diem. Es dir, com sempre, les coses pel seu nom, car, no pretenem pas que des d'ara ens ploguin les monedes del cel, per fer bullir l'olla. Es assenyalar una de les tantes anomalies que es noten en els temps actuals. Es fer notar una anomalia més, unida a les moltes que es noten cada dia.

Nosaltres no podem capir com poden haver-hi persones i entitats que amb els propis diners mantinguin la premsa neutra i enemiga de llurs institucions, i se'ns negui a nosaltres llur ajut, quan esmercem el temps robant hores al nostre descans, per a defensar les institucions i organitzacions que costen anys a aixecar-les i que en un dia donat, i amb mitja dotzena de teies poden caure daltabaix. No seria pas aquesta l'única vegada.

Cal que terminin aquestes anomalies, i que tothom es posi la mà al cor per a fixar llur conducta a seguir i fer examen de consciència en el sentit de notar si es compleix o no amb llurs obligacions.

LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

La influència de l'Església en el desenvolupament de la Geografia medieval

I

Gonçal de Reparaz, junior — hereu d'un cognom il·lustre en l'exercici de les prerrogatives de la intel·ligència i la ciutadania — guanyat definitivament a la cultura nostrada, ha iniciat dins la meritíssima col·lecció Barcino, la publicació d'una sèrie de volums sobre la història dels descobriments geogràfics.

El primer quadern, aparegut suau, dedicat als viatgers i cosmògrafs anteriors a l'era cristiana, és escrit d'una faiso molt deseixida. Les m'tiques gestes caldees, les aventures que els Faraons propulsa-ven, les rutes dels marxants candiotes i fenicis, les empreses colonitzadores de l'Hèllade, les expedicions púniques, hi són esmentades succintament; però amb estil falaguer, sense enfarfec. Llàstima que aquest llibre no fos imprès també amb la cura que la mateixa editorial ens havia mostrada en altres obres semblants. Hauria calgut que hom estampés els gravats independentment del text i en paper millor, i que el gruix del fascicle no hagués estat tan esquitit.

L'evocació que Reparaz suscita de les persistents temptatives dels homes, per aconseguir el domini absolut de la terra, ens suggereix la contribució que els apòstols de l'Evangeli han aportada a les ciències cosmogràfiques, i la transcendència de la qual és evident, sobretot en els avenços de la geografia medieval.

* * *

"Creixeu i multipliqueu-vos, ompliu la terra i sotmeteu-la", digué Jehovah en crear Adam i Eva, i després ho reiterava a Noè, salvat de la terrible vindicta del Diluvi: "Vosaltres, doncs, creixeu i multipliqueu-vos, escampeu-vos per la terra i subjugueu-la".

* * *

A l'alta edat mitjana, el sentiment confessional determinà en les incipients nacionalitats europees, un moviment d'expansió catequística, qui havia d'acréixer i consolidar els elements que hom posseïa de la superfície terrestre.

Però, altrament que la cosmografia romana, qui estava hermèticament subordinada als designis del Pretori, les noves descobertes foren ajuntades de seguida al patrimoni de la saviesa universal.

En alliberar-se de l'absorbent dominació del *Latium*, els pobles medievals estatuiren, a l'ensem, la independència recíproca llur, qui no havia d'ésser obstacle a la subsistència d'una cultura comuna; doncs, a les diversitats accidentals, hom sobreposava el mateix ideal de progrés i, primordialment, la unitat de fe, per l'obra de la qual, la humanitat — ha dit Humboldt — "semblava una robusta soca fraterna, una multitud encaminada unànimement a la consecució d'una finalitat suprema."

I així, des de la marca de les nacions cristianes, la Religió eixamplava les fites del món; puix que *ogni nuova gente guadagnata alla fede, era una contrada*

acquistata di più alla conoscenza e alla luce (Errera. "L'Epoca delle grandi scoperte geografiche").

Aquest impuls d'evangelització, havia inspirat ja, abans de l'esfondrament de l'antiguitat, els peregrinatges dels primitius missioners qui, fins al segle iv, predicaven a Pèrsia, Aràbia, Turquestan, Índia i Etiòpia; però l'heterodòxia del siria Nestor, qui negava la divinitat de Jesús, en disgregar de la Cristiandat els pobles conversos de l'Àsia, anorreà el profit d'aquelles empreses calladament heroiques.

Aleshores, la predicació apostòlica es decantà vers els països septentrionals d'Europa que els antics encara ignoraven. L'any 439, Sant Patrici dugué la sement del Cristianisme a l'Illa d'Irlanda, qui havent romàs oculta a la ciència romana, era coneguda justament quan es consumava la ruïna de l'Imperi.

Bentost, la doctrina nova s'encomanà als Angles i als Scots, i afegia a la cartografia de l'època els arxipèlags Orkney, Shetland i Faaröer i l'Islàndia.

* * *

Al temps de les invasions germàniques, la participació de l'Església a l'increment de les coneixences geogràfiques, fou remarcable. El clergue tarra-goní Orosi, n'era el precursor, amb les "*Historiarum adversus Paganos*", que Sant Agustí li havia insinuat de compilar, i Alfred el Gran traduí en llengua saxona, per difondre'n la lectura a Anglaterra.

La "*Chronica Gothorum*", del benedictí Cassiodor, malgrat que només ens n'hagi pervingut l'epítom, és un document *princeps* en la història primitiva dels Barbres.

Sílvia Etèria, abadessa franca i el monjo Antoni, lombard, escriviren la relació dels romiatges llurs a Egipte, Palestina i Mesopotàmia, i Cosme Indicopleustes, marxant grec d'Alexandria, iniciat al monasticisme, redactava en dotze llibres una "*Topographia Christiana*".

Arnulf, bisbe merovingi, descriví també un "*Itinera Hierosolimitana*", i Sant Isidor, de Sevilla, controvertista formidable dels apòstates arrians, composà les "*Etymologiarum*" i "*De astronomia seu natura rerum*", qui influïren profundament en l'obra del Venerable Beda ("*De natura rerum*") i en el "*Liber de Universo*", de Raban Mauro, abat de Fulda.

El diaca Pau, canceller de Carlemany, fou el primer historiògraf dels Sueus; Sant Willebrod, arquebisbe d'Utrecht, reportà igualment, en tornar de Terra Santa, la ruta de la peregrinació; de Dicuil, frare escocès, posseïm el "*Liber de mensura orbis terrae*", i Bernard "Sapiens", degà del Mont-Saint-Michel, ens legà encara el tractat "*De ipsa urbe Hierusalem et de multis adjacentibus locis*".

A les acaballes del segle onzè, el canonge Adam de Breda ("*Gesta Hammaburgensis Ecclesiae Pontificum*"), revelava les expedicions frisies de vuitanta anys enrera a Groenlàndia i a Winland, "terra del vi", probablement l'actual Massachussets (!).

* * *

"Les Croades — diu Sangiorgio ("Il commercio nel mondo") — assenyalaren la represa del tràfec mediterrani i el renovellament dels vincles ancestrals entre l'Àsia i Europa qui, des de la caiguda de l'imperi d'Occident, eren relaxats". Quant a moviment religiós, consolidaren els lligams de comunió dels pobles cristians i, en l'aspecte militar i econòmic, deturaren les allaus turquesques, contribuïren a la decadència del feudalisme i al desenvolupament dels municipis i ajudaren a la prosperitat de les arts i de la indústria.

La via remota de Llevant, des del nostre *mare internum*, era novament unida a les rutes clàssiques de la civilització, i l'activitat comercial qui se'n subsegua, determinà el floreixement de les drassanes i les manufactures, a les quals hom aplicava també els processos meravellosos de l'Orient.

L'amplitud que les Croades promogueren en els tractes de comerç, generalitzà aviat l'ús de la *comanda*, la *lletra de banca* i el *canvi marítim*, predecessor de les assegurances modernes.

En aquella època, prevalgueren dins l'estratègia mercantil les repúbliques comunals d'Itàlia, la "Hansa" teutònica i les viles i ciutats de l'Europa central, qui eren llocs de remuda o d'intercanvi en la xarxa complexa que, des de la remota Sèrica, travessava la Índia, Pèrsia, Aràbia, Egipte i la mar Magna fins a Venècia i, després encara, enllà dels congosts dels Alps i de les vies fluvials, proveïa les llotges i les fires d'Occident d'essències, pells i fustes rares i pedreries.

Verona, Sinigàlia, Basilea, Constança, Presburg, Ulm, Ratisbona, Worms, Aquisgran, guanyaren aleshores un augment de població considerable i riqueses immenses.

La navegació mercant era regulada pels "Judicis d'Oleron", que promulgà la duquessa Elionor de Gilièna, el nostre "Consolat de Mar", "Las Siete Partidas", d'Alfons el Savi i el "Capitolare Nautico di Pisa". I els afers de negoci entre els pobles diversos, es descabdellaven assossegadament; puix que els marxants del Bàltic acudien, sense cap destorb, a les escoles venecianes, per aprendre de gramàtica i de comptes.

Podrém dir que les Croades reincorporaren al món ecumènic les terres orientals del Mediterrani i de l'Àsia anterior, qui havien estat subjugades avarament a la cupiditat de les legions de Roma i després foren quasi oblidades.

Aquests progressos en l'economia mundial i els coneixements topogràfics, no eren efímers. Potser, en disassociar-se els pobles croats, l'empenta proselitista de la Catolicitat decaigué temporalment; però el latent dinamisme espiritual provocà aviat en les gents noves acuitats generoses, qui prepararen l'eclosió de les valors robustes de la Renaixença.

* * *

Les bandes tàrtars, l'àrea d'incursió de les quals Jenghiz Khan (guerrejador estrenu) havia estesa des dels soralls de Mongòlia al Caucas, envaïren l'any 1236 les estepes russes, i una terror esfereïdora sotraquejà de seguida totes les nacions d'Occident, de la mar Negra fins a Irlanda. Reporten els cronistes d'aquell període, que moltes dones embarassades avortaven d'esglai.

Emperò, si no la resistència malauradament frustrada dels Polonesos i Silesians a Wahlstadt (1241), les mateixes dissensions íntimes dels invasors aturaren la gropada devastadora a les ribes del Danubi, i aleshores Innocenci IV (cardenal Fieschi) concebé la iniciativa gosada de negociar tractes de pau amb els jerarques mongols, assossegats momentàniament de llur fúria bèl·liger.

Aprés l'intent de salvaguardar d'ulteriors depredacions els pobles d'Europa qui n'eren indemnes, el Papa besllumava la possibilitat d'instruir en la doctrina evangèlica aquelles tribus incultes, qui malgrat de cometre malvestats horribles, servaven envers el culte cristià un respecte singular qui contrastava vivament amb la ferotge intolerància dels Turcs.

Al sínode celebrat a Lió l'any 1244, Innocenci proposà de trametre dues ambaixades a Tartària: Ascellí de Lombardia i Simeó de Sant Quintí, monjos dominicans, eixiren d'Acric l'abril de 1245 i regresaren l'hivern vinent, en haver romàs deu setmanes al Kaptxak (regne mongòlic erigit a la Rússia meridional) on imperava Bathu Khan, qui refusà insolementment les conciliadores proposicions del Sant Pare. Vicens de Beauvais, dominicà també, encloué fragmentàriament al "Speculum Naturae" la narració d'aquest viatge.

L'altra missió era confiada al menoret Joan de Piano Carpiní, jove de 25 anys *familiaris homo et spiritualis et litteratus et magnus prolocutor* qui havia de tractar amb els dignataris de Karakorum la reculada de les hordes, qui acampaven ja damunt les planúries d'Hongria.

Fra Joan partí de Lió a l'estiu de l'any 1246, s'entretingué dos mesos en realitzar gestions diverses a Praga i a Cracòvia, on s'incorporaren a l'expedició, Esteve de Bohèmia i Benet de Polònia, també de l'orde franciscana, i emprengué el camí de Kiew.

Després hagué d'endinsar-se en les nevades planures sàrmates *equitando quantum equi poterant ire trotando... de mane usque ad noctem immo de nocte saepissime* i nodrint-se només de llavors de mill pastades amb aigua.

L'onze d'abril del 1247, els missatgers arribaren als bivacs de Bathu Khan, al delta del Wolga, on romangueren sis dies; prosseguint després, amb una escorta tàrtara, la ruta de Llevant qui duraria encara quatre mesos, enllà de la immensa landa dels Kirghis i de llogarrets i viles, les peculiaritats dels quals descriviren en la "Historia Mongolorum", publicada avui per la "Hakluyt Society", de Londres.

JOSEP FLO-TÉRMENS

(Continuarà)

Grans mercès

El nostre número extraordinari consagrat a Balmes ha obtingut — ho confessem amb joia — un gran èxit. Hem rebut cartes de felicitació de personalitats del nostre camp que ens encoratgen a seguir endavant. Donem grans mercès a tots aquells que ens han felicitat, especialment als col·laboradors que han honorat aquestes planes amb llurs treballs valuosos.

Amb la cooperació de tots i amb l'ajuda de Déu anirem seguint el nostre camí ascensional fent voleiar al grat del vent la nostra bandera de pau que mai ningú no podrà abatre.

Herois anònims

Els que no han triomfat

Els nostres ulls han vist ja les llüessors de l'any que comença. Un altre any que cau a l'abisme de l'eternitat. Passen ràpidament els dies i ens anem acostant sense donar-nos-en compte al terme de la vida. Si l'home tingués la mateixa fi dels arbres que quan són corsecats hom els destraleja i llença les branques destralejades damunt les flames roents, seria natural que la tristesa envaís el nostre esperit. Però com que sabem que la mort no és altra cosa que una nova naixença i que més enllà d'aquesta vall de llàgrimes hi ha el regne de la llum, malgrat els dies i les hores s'escolin ràpidament com l'aigua d'una torrentada, restem serens i tranquils. La mort pot deturar la vida material, però és impotent per a oposar-se a què l'ànima deslliurada de l'argila del cos estengui les ales i s'envoli vers la pàtria d'aquells que varen viure sota l'esguard de Déu.

En començar l'any, és costum retre un homenatge als que s'han allunyat del món amb la testa nimbada de llum. Els diaris recorden els morts il·lustres que han abandonat la terra portant al front la corona immarcescible de la glòria.

Avui em plau recordar la memòria no dels homes il·lustres sinó d'aquells que han mort i ningú no concix el seu nom.

Al món hi ha homes afortunats que dintre la seva especialitat aconseguïen reeixir. En canvi n'hi ha d'altres que abans de triomfar cauen exhaurits damunt la pols del camí. Quants homes de mèrit han mort que si haguessin estat protegits haurien brillat en el cel de la ciència i de l'art! Quants artistes han abandonat la terra sense haver pogut exterioritzar el món de bellesa que portaven dintre! Quants joves poetes haurien fet vibrar les cordes sonores de la seva lira si haguessin trobat al món una mica de cordialitat i d'amor!

Els homes lluiten aferrissadament per a obtenir honors i diners, però no sempre triomfen els que haurien de triomfar. Els antics deien: Audaces fortuna juvat. La fortuna segueix actualment afavorint els que tenen audàcia. Ningú no s'adona dels homes humils i austers. Cal fer sonar estridentment els clarins de la propaganda perquè la gent s'adoni d'aquells que fan alguna cosa meritòria.

De vegades veïeu un home que ocupa els llocs més alts, i no sabeu explicar-vos com és possible que s'hagi enlairat tant. La causa del sobtat encimbellament és l'audàcia. Un home audaç, si el vent de la fortuna infla les veles de la seva nau, pot arribar a apoderar-se del món.

El món admira els que han triomfat. Deixeu-me admirar els que han caigut vençuts. Jo us admiro, homes heroics, que heu consagrat la vostra vida a les obres grans i generoses i heu fracassat perquè aquells que us havien d'ajudar us han segat l'herba sota els peus. Totes les meves simpaties són per aquells que feien flamejar una bandera honrada a

les seves mans, i no han pogut triomfar. I no els admiro perquè no han triomfat, sinó perquè han estat víctimes de l'enveja, d'aquest monstre afrós que rosega el cor dels homes.

No us sàpiga greu, homes abnegats i generosos, d'haver treballat per al bé del proïsme. El món dirà que heu fracassat, però Déu premiarà les vostres bones obres. Trobaríem més d'un home que després d'haver ofrenat la seva vida a una obra gran i generosa, ha estat llençat a l'abisme de l'oblit i de la indiferència. Jo faria esculpir llurs noms damunt la blancor del marbre i els faria exhibir en les places públiques.

Recordem també els pobres obrers que han mort amb les eines del treball a la mà.

L'any que s'allunya enllà del temps no ha estat gaire favorable per als pobres. A les mines han trobat la mort una corrua interminable de minaires. Els accionistes es repartiran els guanys i ningú no es recordarà de les pobres vídues ni dels fills orfes. Els minaires són els obrers que em fan més llàstima. Passen la vida furgant dins les tenebres i de vegades mentre es lliuren a treballs feixucos es produeix una explosió i dintre la fosca veïeu refulgir la sang dels màrtirs del treball. Un record i una oració per aquests herois anònims que han sucumbit dins les entranyes de la terra!

Un record també per a la gent de mar. Els pobres pescadors i mariners de tota mena han hagut de lluitar heroicament per a deturar la fúria del mar i del vent, i alguns d'ells han trobat la mort damunt les ones furioses i escumejants. Voleu una cosa més terrible que trobar-se damunt una fràgil barca en mig del mar, quan aquest rugeix com una fera mal ferida! Oh! l'heroisme de la gent de mar! Qui són els que coneixen el nom d'aquests herois anònims! Ens plau la visió del mar de la platja estant. Quan la llum cau damunt la inquietud de l'aigua, aquesta esdevé refulgent i transparent com un cristall. Damunt el mar hi ha camins d'argent. Les ones rodolen rítmicament cap a la platja, teixint caputxetes blanques, i en arribar-hi es desfan damunt l'arena xopa d'aigua i de llum... Però quan el vent udola i s'alça el mar com si volgués unir-se amb els núvols negres que enfosqueixen la terra, llavors s'allunya d'ell la placidesa que ens delectava i esdevé tràgic. En aquells moments els homes obscurs i anònims, lluiten completament sols sota la fúria dels elements.

Els privilegiats de la fortuna i de la glòria ja tenen admiradors que branden davant d'ells l'encenser de la lloança. El món teixeix corones de llorer i murtra per aquells que han triomfat. Recordem-nos, doncs, en començar l'any dels fills del treball que han mort obscurament i han vessat la seva sang generosa per al progrés i engrandiment dels pobles.

J. CIVERA I SORMANI

Aquest número ha passat per la censura governativa

EL COLOFÓ DE L'ANY 1927

La veu del Papa

Sa Santedat té per costum, en rebre la felicitació de Pasqües del Sagrat Col·legi Cardenalici, el dia 24 de desembre, contestar fent una mena de resum de les qüestions que directament poden afectar a l'Església i la vida religiosa i moral del món sencer. Així, amb una breu pinzellada a cada una d'aquestes qüestions, pot orientar sobre elles el món catòlic. No cal dir, doncs, l'interès que revesteixen aquestes manifestacions del Sant Pare, que anem a resumir en aquestes planes com a epíleg de l'any 1927 que acaba de transcórrer.

* * *

Comença S. S. Pius XI recordant els motius d'alegria de l'Església i del Vaticà, donant així una nota adient amb la joia cristiana d'aquestes diades i amb el fort i sà optimisme cristià que sempre deu niar en el pit de tots. I entre aquests motius Sa Santedat recordà: la inauguració del Museu Missionari, obra aquesta que s'emporta totes les simpaties del Sant Pare; la inauguració dels Seminaris regionals a Itàlia; els grans Congressos Eucarístics a Bolonya, Einsiedlen, Lyon; els grandiosos Congressos Catòlics d'Alemanya, Bèlgica, Polònia; les festes a honor de l'Immaculat Cor de Maria a Bolívia i Perú, amb la participació directa dels governs i del Cap de l'Estat respectiu; el nomenament del primer Bisbe japonès i la joia amb què fou rebut al seu país; els preparatius d'Austràlia per al Congrés Eucarístic internacional; etc. Segurament que l'any vinent, Sa Santedat podrà afegir a la joia de la inauguració del Palau-Museu Missionari, el de la construcció del nou i esplèndid edifici d'Exposició Missionera de Barcelona, obra extraordinària, la grandiositat de la qual s'omplirà al món sencer...

* * *

I vingueren després els motius de dolor, no tots, és clar, sinó aquells que per llur profunditat, pel caràcter íntim, fereixen més el cor del Sant Pare per creure'ls ell mateix més perillosos per al món cristià.

I entre aquests, sorgiren els de certa actuació feixista i de l'Acció francesa, que ja l'any anterior ocuparen la ment del Sant Pare. Però entre tots en destaca un d'importantíssim referent a les salvatgeries anticristianes que en les guerres civils de Xina, Mèxic i Rússia tenen lloc, i, sobretot, a l'abstenció absoluta que tots els Estats serveixen davant d'aquestes salvatgeries.

El Papa ens diu que en aquells països es produeixen "episodis salvatges de crueltat sense parió i d'atrocitat quasibé increïble" (són paraules textuales). I si dolor greu porten al cor del Papa "aquestes notes negres, impròpies de pobles civilitzats i cristians, major dolor hi porta l'abstenció de tots els Estats cristians davant d'elles, i diu el Papa, i se'n dol, que no solament s'abstenen de tota intervenció els Governos, sinó que "al revés, s'ha fet sobre d'elles la conjura del silenci".

Heus ací una nota d'egoisme col·lectiu que cal remarcar. Des del primer moment s'ha establert el criteri que es tractava d'assumptes de caràcter interior

que cada país havia de resoldre dins d'ell mateix; i que tota intrusió estrangera podria portar conflictes internacionals. És clar que de problemes interiors es tracta; però quan aquests arriben a transcendir dels límits de la civilització, quan en les lluites arriben a ésser immolats els principis bàsics de tota civilització de pobles cristians, llavors l'abstenció no pot representar més que un egoisme col·lectiu, més que una abstenció culpable.

I aquest egoisme, i aquest desig de tranquil·litat propi de cada Estat, que no admet sacrificis pels Estats germans, és el que mereix el blasme del Sant Pare per considerar-lo del tot allunyat de l'esperit de caritat cristiana. Allí segueixen els atacs a l'Església, el sacrifici i la carnisseria de cristians; i per tota resposta, els països cristians hi donen un silenci culpable i formen al seu voltant la conspiració del silenci. Llavors, la Societat de Nacions, què?

Davant el fet inhumà i anticristià, el Papa solament té un consol: "que Déu coneix els qui per Ell sofreixen i moren". Una nova legió de màrtirs va naixent en aquelles terres.

* * *

Altres motius de dolor porta al Papa l'assumpte de l'Action Française.

Doctrinalment és aquest un plet resolt. La veu de Roma es deixà sentir ben clara i potent; cap consideració humana no la va entelar quan es tractà de vetllar pels furs de la veritat i de la puresa de la doctrina. L'assumpte, en aquest pla, resta, doncs, completament resolt. No hi ha plet doctrinal, no hi ha ja qüestió a discutir en aquest punt.

Però la ferida produïda en molts esperits malalts per la llum de la veritat, dita tan clarament, ha produït conseqüències enutjoses pel Sant Pare, ja que s'ha volgut derivar la qüestió cap a un terreny al qual la Santa Seu roman aliena sempre, cap a un món de petiteses al qual mai no podrà baixar el Papa mentre no li manqui la llum divina.

Per part de molts francesos ha derivat l'assumpte a qüestions polítiques, i un alluvió d'injúries, de mots gruixuts, de segones intencions, ha caigut damunt del Vaticà. I són escriptors de relleu, algun clergue i tot, i un estol de catòlics febles de França, els qui, posats a triar entre la posició del Vaticà ensenyant el camí de la veritat i la posició de certs interessos polítics interiors, han pres lloc entre els segons. I per això diu el Papa: "Continuen, aquests, acusant el Sant Pare de motius i intencions polítiques, quan mai ni tan solament el baf de la política ha entrat en el pensament ni en les obres del Papa". I el més dolorós és que aquests prejudicis hagin fins travessat els Alps arribant a Itàlia.

El Papa no contesta als injurians. Invoca per a ells solament la clemència del Cel i no dubta que, a la fi, es farà justícia al Sant Pare.

* * *

Darrerament, la sort d'Itàlia mereix també un comentari i un deix d'amargor per part del Papa.

No deixa Pius XI de remarcar i de fer notar la joia que en el seu cor produeixen el continuat ensenyament religiós en tots els graus de l'ensenyament escolar; però no pot, per altra banda, deixar de sentir aprensió per alguna amenaça que plana damunt d'obres i associacions catòliques que el Papa mateix acaba de qualificar d'essencialment religioses fins al punt de participar del mateix apostolat jeràrquic.

Amb tot, el Sant Pare vol conservar el seu optimisme, la seva fe en l'esdevenidor amb una viva esperança i una profunda confiança. Però no cal dubtar del sentit de les paraules del Papa respecte de l'actuació del feixisme: la nota optimista ve barrejant-se contínuament amb la pessimista, i no més.

Darrerament, ens cal remarcar a nosaltres com en les paraules del Sant Pare no entra ni la més lleu allusió a la famosa *qüestió romana*, tan debatuda en aquests darrers temps en diaris i cercles polítics.

Heus ací el quadro de problemes que directament afecten al món catòlic en entrar en l'any 1928, tots ells valorats per la veu més autoritzada de la terra. Quants d'aquests seguiran durant aquest any de gràcia produint encara preocupació al Papa?

JOSEP M. GICH

ASSAIG

Varietat dintre la Unitat

La simple observació de les Ciències, de les Arts, dels esforços tots dels homes, en el Comerç, la Indústria i en la Política o sistemes de governar-se, ens fa veure una *tendència* a unificar-se tot en el món.

Per altra banda els progressos de tots els ordres també van diversificant les Ciències, les Arts i totes les manifestacions de les activitats dels homes.

Aquestes dues tendències, d'unificació l'una i de diversificació l'altra, no són antitètiques sinó que en el seu Fi, jamai assolible en aquest Món, ambdues es complementen i representen la major perfecció.

Puix l'home tendeix vers Déu, Suma Perfecció, i Déu és U i és Vari, heus aquí, que les lluites més fortes de tots els temps, hagin estat aquelles que volen oposar-se a les tendències essencials humanes, d'Unitat i de Varietat.

Si volem arribar a raonar aquest acte de Fe, aquesta revelació, no hi arribarem mai. Endebades voldrem emplenar d'aigua un pou d'arena, a la seva vora, com feia l'angelet que Sant Agustí veié quan passejava a vora del mar capficat i volent capir el Misteri de la Santíssima Trinitat: Déu és U i és tres Persones, Pare, Fill i Esperit Sant.

Aquesta Unitat i Varietat de tot ço criat, que tendeix vers Déu, encara que no la podem capir, en essència, no ens repugna a la raó. Aquesta no repugnància a la raó, no és el mateix que dir, que la raó ens ho explica, però és quelcom més que dir, que és contrari a la raó, que és illògic.

Hem volgut comprovar aquestes dues tendències en el terreny econòmic, i heus aquí, sense xifres i solament con un avenç, puix la nostra observació no ha pogut ésser comprovada suficientment, el resultat d'aquesta observació.

Si representéssim el nombre d'empreses que existien el 1900 sobre d'una ratlla horitzontal i llur capital total sobre una perpendicular aixecada en el seu mig i comparéssim aquella amplada i aquesta alçada amb les corresponents per a l'any que som, observaríem que el nombre d'empreses econòmiques ha augmentat prodigiosament i a l'ensens que llur capital total és també, avui dia, molt més gran que en 1900.

En un quart de segle, doncs, s'ha diversificat l'Economia. Suposem que l'índex del moviment de les em-

preses, organitzacions econòmiques, es considera suficient per a demostrar aquesta observació.

Sí, però, observéssim el capital de cada una de les més grans empreses i el suméssim ordenadament de major a menor, fins a arribar a obtenir la meitat del capital total de totes les empreses existents en 1900, veuríem de seguida com un molt petit nombre de grans empreses, en alguns Estats poc més del cinc per cent del total nombre d'empreses, tenien (és a dir, controlaven), la meitat del capital de totes les empreses. I si comparéssim aquest petit nombre de grans empreses controladores de l'Economia del Món el 1900, amb el corresponent actualment, trobaríem que és ara molt més petit que llavors, el nombre d'empreses que, juntes, tenen la meitat del capital total de totes les empreses existents. En alguns Estats veuríem que, poc després de 25 anys, *una sola empresa*, tindrà la meitat de tot el capital de totes les empreses d'un Estat...

Així, doncs, en un mateix quart de segle, s'ha diversificat l'Economia i s'ha unificat.

Que són, però, 25 anys, en la història del món? Com es pot generalitzar, amb l'observació de sols 25 anys?

Es veritat, no tenim prous materials per a poder comprovar aquest pensament, "exactament" com per aquests 25 anys, a través tota la Història econòmica. Però, negarà ningú, amb les dades conegudes, que quan s'ha arribat a un gran punt de diversificació s'ha vingut després a la unitat i, a la inversa, que quan s'ha volgut unificar massa intensament, ha sobrevingut una diversificació? Negarà ningú que a través d'aquestes vicissituds, el Món econòmic és avui dia més Vari i més Unificat?... No és aquesta, també, la història de la Humanitat?

Solament una empresa, però, una Societat perfecta, té la seguretat que la seva tendència vers la Varietat i la Unitat, la conduirà al Vertader Fi. És l'Església Catòlica. Ella s'eixampla de cada dia més. Ella s'acomoda, cada dia més, a tots els pobles i a totes les situacions. Ella és de cada volta més forta també, perquè és més Una, perquè tots els seus membres variadíssims es subjecten a un sol Cap i una Sola Llei, que ella també els sap comprendre a tots.

Heus aquí doncs els principis més eficients per a les nostres actuacions, aquells que tenen la seguretat de llur èxit, aquells que s'apropen més a l'organització i a l'Esperit de la Societat Perfecta, l'Església nostra Mare: Varietat dintre la Unitat.

R. PERPIÑÀ GRAU

Opinions d'altri

Curro Vargas tracta damunt *El Debate* del feminisme a la Índia anglesa. Diu que abans de la invasió mahometana — segons Sarajini Naidu —, la dona índia fruïa d'una veneració especial, com en cap altra part del món. La mitologia indiana feia de la dona un ésser escollit, tan noble i tan digne com l'home.

La història diu que confirma els trets epopeics de la dona indiana i esmenta a l'efecte el nom d'una tal Aksga, "guerrera del temple de Joana d'Arc".

Cal tenir en compte que qui parla és una dona, Sarajini Naidu, i tanmateix indiana, cap i braç dirigent i combatent de les reivindicacions feministes a la Índia anglesa.

Com s'hi deuen divertir els humorístics anglesos!

Perquè cal saber, que Sarajini és una oradora i escriptora de talent i audaç i encarrila l'acció reivindicadora per tot llinatge de camins, inclús el de la violència. Se'n contenen coses rares de les feministes indíes, sobretot del valor temerari de la senyora que és al davant d'elles. En una topada amb la policia, després d'un míting que ella presidí, va trametre més de cent policies a l'hospital.

Que vagi en compte la senyora Sarajini, que els anglesos tenen males burles. Ella diu que ha armat bé l'exèrcit de dones que la segueix cegament, però no passa per allí el camí d'Orleans...

Altrament, la part seriosa del moviment feminista indià és verament seriosa. Porten una empena formidable en l'ordre cultural i econòmic. El seu tema sintètic és aquest: Volem ésser el mateix que els homes!

I aleshores, diem nosaltres, dels homes, què en farem?

Aquell savi rus, tan savi com imaginatiu, que es diu Voronoff, ha tingut a Barcelona qui li ha reblat el clau fent-lo caminar amb menys èmfasi del que el caracteritza. A més a més dels doctors Cervera i Nubiola que en el propi terreny científic peculiar seu han donat als empelts glandulars simis del doctor Voronoff el seu ridícul valor terapèutic, ha intervingut en aquesta espècie de torneig mèdico-filosòfic i quasi moral, el P. Miquel d'Esplugues, amb la seva alta capacitat intel·lectual que el fa mestre en quantes qüestions intervé.

Diu així entre altres coses de molta substància. el P. Esplugues en un interessant interview que ha publicat *La Veu*:

L'evolució de les espècies, base i *substratum* de la posició filosòfica de Voronoff, no m'inspira gaires respectes. I aqueixa desconceptuació de l'evolucionisme no prové tan sols, ni àdhuc principalment, de les meves creences; obeeix a conviccions estrictament racionals, però arreladíssimes, cora a filles que són d'anys i anys de repensar per tots els caires el greu problema on recolza un vast sector ideològic contemporani. Potser el més vast, perquè exigeix menor esforç, si es té en compte que en la immensa majoria dels humans la "sensació" de la bèstia és més persistent i més enèrgica que la "presència" de l'esperit.

Em dol profundament que, quan aquella hipòtesi comença d'anar a la posta, si més no en les posicions cimals del pensament, se'ns vingui ara amb una medicina — o bé amb una història, una religió, una moral, una filosofia — sense

altra base que aquell postulat, passional o fantàstic més que no pas filosòfic.

—Aleshores, el seu sentit cristià que vostè professa...

—Em revolta — contesta vivament el P. Miquel — com a home, tant o més que com a cristià, aquest refrec continu amb les bèsties. Majorment amb una de les dues classes de bèsties més insofribles, almenys per a mi, puix semblen caricatures grotesques de l'home. De fet, ho resulten: el simi, de la seva figura, i el lloro, de la intelligència, a través de la vaga facultat d'escarnir la humana paraula.

Trobo poc seriós, científicament, i poc civilitzador que, per les vies freudianes, per aqueixes de Voronoff o per cent d'altres semblants, hom es dediqui a crear-se esplèndides posicions personals — esplèndides en fama i profits — a base d'explotar aquesta lamentable carència d'espiritualitat en la gran massa del llinatge, prompta sempre, en matèria religiosa, a les supersticions i en el terreny científic a la xarlataneria.

En Sagarra d'ençà que escriu revistes per al Paral·lel que no vibren les cordes de la seva lira. Diu-menge darrer va publicar una poesia damunt les planes de *La Publicitat*, sobre l'encís de Nadal, que En Pitarra al seu costat és un poeta de gran volada. Escolteu quines coses més delicades que diu:

El gall que truca a la porta
ens unta de greix banal,
però l'estrella és més forta
i es clava com un punyal.

Quina inspiració! Un hom després de lligar aquests versos: "ens unta de greix banal", no té més remei que abastar el sabó i rentar-se les mans. Decididament quan En Sagarra encara era catòlic ho feia molt millor.

Herbert Hoover, Ministre de Comerç dels Estats Units, publica un article damunt les planes de *La Veu de Catalunya* que dona molta de llum sobre el fenomen meravellós de la prosperitat econòmica de la gran República nordamericana.

El fet que degut a aquesta prosperitat hagi esdevingut l'harmonia entre els elements cabdals de la producció; i l'altre fet, en certa manera correlatiu i tan pràctic, de què els obrers vagin tornant-se capitalistes i tinguin automòbil com qualsevol burgès, ho explica Hoover, en part, com una conseqüència natural dels mètodes del treball ianqui de la guerra ençà, i també per l'especial situació de aquell país.

Val la pena d'assabentar-se'n:

En tractar del progrés de la capacitat de producció econòmica, no hem d'oblidar els efectes de l'educació intensiva, tan elemental com superior, que hem donat a la joventut americana durant els trenta cinc anys darrers. Avui dia tenim més gent jove en les institucions d'alta cultura que en la resta del món en conjunt. Hem preparat personal tècnic en tots els rams de la producció i del comerç, en una escala molt més important que la de qualsevol altre país. Per raó d'aquestes i de moltes altres causes hem obtingut un gran avenç en l'organització dels negocis i una gran adaptabilitat a les noves idees i a la demanda canviant. Els nostres obrers han augmentat en educació i habilitat. Es veuen, sobretot, més lliures que els obrers dels altres països d'aquella fallàcia econòmica segons la qual la restricció de l'esforç individual augmenta el nombre de places de treball. Estem recollint els beneficis d'uns 600 laboratoris d'investigació industrial, la majoria dels quals han estat creats durant els quinze anys darrers. Aquests laboratoris treballen constantment amb mires a realitzar nous invents i per a obtenir tot l'estalvi possible en l'ús dels materials i en l'aplicació dels mètodes.

Sota la pressió dels salaris alts, hem perfeccionat enèrgicament la nostra indústria, aplicant-hi tots els nous invents realitzats. Hem desenrotllat grans fonts de força motriu barata, i la distribuïm a totes les fàbriques del país.

La llei seca també ens ha reportat considerables beneficis econòmics.

A més d'això, existeix un gran moviment cooperatiu en la indústria i el comerç americans, encaminat a suprimir les despeses inútils, a base d'una pràctica de negocis més perfeccionada, d'una simplificació dels procediments, dels sis-

temes, mitjançant un major sincronisme dels transports, i d'altres factors semblants. L'arancel proteccionista, mantenint els salaris alts, és un estimulador del progrés tècnic.

L'acumulació d'aquestes forces ha augmentat la nostra eficiència nacional fins a un punt que vacillo d'expressar amb estadístiques per por de semblar que exagerem.

L'hivern i la classe mitja

L'estació hivernal és la que posa a prova el pit dels febles i la butxaca dels pobres.

Les persones delicades temen l'hivern com el pitjor enemic; i les famílies necessitades, com un lladre casolà.

Salut i diners se'ls emporta un mal hivern, com una tramuntanada. Res hi abasta.

A l'hivern és molt més cara la vida i està més propera la mort...

Veritat és que l'hivern té molts encisos familiars, però per a les llars proveïdes...

En la classe mitja, a la qual ens referim, la llar és pobre.

La classe mitja que ens mou a escriure aquestes ratlles hivernals està composta per famílies "vingudes a menys", per advocats sense plets, metges sense malalts, enginyers mancats d'enginy, procuradors sense clients, empleats de poc sou, militars retirats, petits rendistes, propietaris dilapidadors, hereus pròdigs, cabalers escanyats, vídues dissortades, senyors sense seny, òrfenes abandonades, vells arruïnats, genis fracassats, empresaris temeraris, comerciants concursats, *et sic de ceteris*.

Tots quants ara es tenen de guanyar premiosament, penosament, la vida, i abans no; tots quants tenen de portar artificiosament, ridículament, un tren de viure que no els pertoca; tot l'exèrcit innombrable dels ben anomenats "pobres vergonyants"; tots, tots, van inclosos en aquesta classe mitja a la qual hom es refereix.

Ara bé, noble llegidor: t'has fixat mai en ço que pateix aquesta classe mitja en la present estació?

Has pensat mai en el calvari que per a les famílies d'aquesta classe l'hivern suposa?

Si tu no en formes part, pensa i medita que no tots els teus pensaments amorosívols, i els teus sentiments compassius, i les teves generositats cristianes, ha de fruir-los la pobresa ordinària, la pobresa visible...

Qui de nosaltres no en sap històries tràgiques de la pobresa d'aquesta classe mitja a l'hivernada, quan no hi ha un mos de pa al rebost, ni una mica de carbó a la carbonera, ni roba a l'armari de què fer mànegues, ni abrics pel fred, ni flassades pels llits, ni diners per anar a la compra, ni crèdit per emprar?...

Qui no n'ha vist de quadros verament punyents, esgarriposos, d'aquesta misèria vestida de senyora?

Quin barceloní racial ignora la infinitat de famílies que a Barcelona, a l'opulenta Barcelona, passen els hiverns morint-se de fam i de fred?

I no parlem encara dels que en eixen famílies cauen malalts, perquè ni el recurs del sant hospital els queda...

Sabeu qui en sap d'aquestes històries i d'aqueixes escenes? Els rectors i encarregats de les parròquies.

Pregunteu-los-hi, i us quedareu erts en saber-les.

Si poguessin parlar les parets dels pisos que habiten els mitjos-senyors, els rics-pobres, les famílies vingudes a menys!...

Molta compassió causa la pobrissalla encauada en barraques infectes, en cambres rellogades, però en elles quasi tothom hi menja, perquè ningú dels que hi habiten tenen escrúpols a demanar caritat quan la necessitat els hi obliga.

En canvi, els "pobres de levita" prefereixen morir de fam abans que allargar la mà al públic. Ço que fan alguns a últim cas és acudir a la rectoria. Pobres senyors rectors! Quant de profit són les almoines que a ells es fan perquè les reparteixin als pobres vergonyants!

No hi ha cap almoïna millor.

A moltes parròquies existeix el "plat dels pobres vergonyants", que ve a ésser el receptacle on es recaptin les almoines a ells destinades, que el rector distribueix amb una discreció i caritat admirables.

Aquest "plat", sobretot a l'hivern, hauria de desaparèixer sempre.

O vosaltres que habiteu en cases o pisos confortables, i aneu ben folrats, i teniu la llar arborada i la taula ben proveïda! Penseu-hi, i més ara, però sempre, en aquest "plat dels pobres vergonyants" que a tants famèlics sustenta i a tantes misèries amagades acut!

Però no solament hem d'afavorir així la classe mitja arruïnada i desvalguda. Hi ha altres mitjans: Cercar protectors per aquells que els necessiten; proporcionar col·locacions als que en busquen i feina a qui no en té; fer-se amic dels que no saben entendre's i encarrilar-los; ajudar els rectors de la pròpia parròquia en les seves gestions caritatives; protegir les persones que demanen protecció o encara que no en demanin si evidentment la necessiten; escoltar-los, aconsolar-los, no fugir-ne mai...

Quina caritat més fina aquesta! Com deu complaure a Déu!

Sabeu, o bons lectors, quines són les escoles on s'aprèn bé de remeiar a aquesta classe social, la més dissortada de totes? La pròpia parròquia i la Conferència de Sant Vicens de Paül corresponent.

Heus ací les dues escoles de la caritat cristiana social. Fins que s'estudiï i cursi en elles la ciència de la caritat, no tindrà l'almoïna l'eficiència deguda.

Es llença molt de diner en fer obres bones sense solta ni centener, el qual, ben esmerçat, bastaria per a remeiar quasi totes les necessitats d'aquesta classe social tan soferta com oblidada.

Llibres nous

Vida que passa... (impressions i notes), per Josep M. Gich Pi, doctor en Dret i ciències socials. — Edicions "El Llamp", Gandesa. Preu: 3 pessetes.

El director de les edicions "El Llamp" ha tingut el bon encert de publicar en un petit volum una sèrie d'articles del nostre estimat company Josep M. Gich, publicats damunt aquestes planes. El seu nom és prou conegut perquè tinguem de fer un elogi de la seva tasca periodística i posar de relleu els seus mèrits. D'ençà de la fundació del nostre periòdic ha pres una part activa en la seva direcció i en mantes ocasions ha sabut fixar clarament la posició que li calia adoptar. Els articles que són aplegats en el dit volum són ja coneguts dels nostres lectors, i per tant, no cal dir que són força interessants i admirablement estructurats.

El nostre company no té pas l'obsessió de l'estil. Com tots els homes d'idees no persegueix altra finalitat que exposar-les clarament en un llenguatge planer que estigui a l'abast de totes les intelligències. En tots els seus articles plana el seny català que caracteritza les mentalitats preeminents de la nostra terra.

L'amic Gich no és pas un improvisat. Ja fa anys que esgrimeix les armes de combat en el camp social catòlic. La seva cultura i la seva competència li permeten donar solucions orientadores als problemes plantejats en el nostre camp d'acció. La primera qualitat que hom copsa en llegir els seus articles és l'equilibri del seu esperit. Ni en els moments de lluita no es deixa dominar per la passió que fa tants d'estralls en el periodisme i mai no converteix el flòret que esgrimeixen els polemistes serens per a combatre els sofismes i els errors de llurs adversaris, en el fuet dels agressius i els càustics.

L'estimat company Rucabado, amb la seva ploma prestigiosa i elegant, ha posat de manifest en el pòrtic la valor de l'obra meritòria que ha realitzat damunt les planes de CATALUNYA SOCIAL.

Heus ací, entre altres coses, el que diu l'incansable i ferm lluitador parlant dels articles d'En Gich: "Si haguéssim de triar padrins per a una obra així, no ens costaria gens, perquè se'ns presenten tots sols els venerables noms de Balma i de Torras i Bages. L'un i l'altre d'aquests mestres de l'Església i del Poble, s'hi coneixerien en els escrits d'En Gich. És que la ufana del Cesarisme mediterrani, del qual en diverses faisons altres països també gemeguen, envaïts per la suggestió d'un Duce Benito i del programa encomanadís d'un Carles Maurras, porta una llarga preparació pràctica i doctrinal, tota una centúria d'assaigs."

En altre indret diu: "Ben cert que l'obra sencera de l'autor d'*El Protestantismo* cobreix el pensament d'aquest amic nostre en elogi del qual trobaríem entre ell i el mestre vigatà a dojo paral·lelismes de doctrina i àdhuc de frase. No inspira *El Protestantismo*, per ventura, principalment en sos darrers capítols, la mateixa enyorança dels temps en què la llibertat cristiana era una garantia per a tots, homes i pobles?"

Cal esperar que aquest recull d'articles obtindrà

l'èxit que es mereix i que posarà el nom del seu autor al lloc enlairat que li pertoca.

La noia de bronze, per Tomàs Roig i Llop. — Biblioteca Literària. Preu: 3'50 pessetes.

En els primers treballs literaris del jove escriptor Tomàs Roig hom ja endevinava el futur novel·lista que donaria dies de glòria a la nostra literatura. Les seves petites novel·les estan admirablement estructurades i escrites i desenrotllades mestriolament. És un esperit tan observador i coneix tan profundament l'ànima humana que creiem està cridat a escriure novel·les interessants i de gran volada.

La noia de bronze, que és el títol de la primera novel·la que conté la seva darrera obra, és una demostració del que diem. Certament que es tracta d'una novel·la realista admirablement escrita i observada, però confessem amb tota sinceritat que no hem cregut mai que això sigui un defecte. Si únicament els escriptors del nostre camp publiquen obres blanques, millor els escauria el nom de grises, no podem exigir que la nostra gent llegeixi els nostres autors. A la vida passen coses molt interessants i l'home no és pas una figura de marbre, sinó que és fet de carn i ossos i dintre d'ell lluiten aferrissadament el bé i el mal. Cal, doncs, saber copsar les virtuts i les febleses humanes. En Roig i Llop no nega pas la seva filiació catòlica i, no obstant, descriu escenes reals completament compatibles amb la moral cristiana. El nostre jove autor té un parentiu espiritual amb la Víctor Català. El seu lèxic ens fa recordar l'eminent autora de *Solitud*. No volem pas dir que sigui un plagiari, sinó que coincideix amb ella en la visió del món i de les coses. En Roig, però, té un caire ben personal. És un humorista subtil i finíssim, que no té cap semblança amb En Rusiñol. No hem cregut mai en l'humorisme de l'autor de *La mare*. En Rusiñol no és un humorista, sinó simplement un burleta. En Roig, com els veritables humoristes, veu la part grotesca dels homes. Els retrats epigramàtics que figuren darrera les sis magnífiques novel·letes que conté l'obra que ràpidament comentem, són un model d'observació. Revelen un gran humorista i un gran psicòleg. Els seus retrats fan somriure com una caricatura d'En Bagaria. La ploma d'En Roig i el llapis d'En Bagaria són ben germans. Ambdós, amb quatre trets característics us fan conèixer un home. Per arribar, però, a aquesta simplicitat i a aquestes síntesis, cal posseir un gran talent i una gran habilitat.

CIVERA

Llibres rebuts

Hem rebut l'Almanac editat per l'Obra dels Sants Exercicis. Conté articles molt interessants. En fullejar-lo un hom s'adona de seguida de la importància que ha assolit l'obra providencial i meravellosa dels Sants Exercicis.

És un esforç editorial que honora molt la dita obra. Els que vulguin tenir una idea del bé immens que ha realitzat en l'ordre espiritual, poden adquirir el magnífic almanac que acaba de posar-se a la venda.

Fets de la setmana

D'ara endavant, aquesta secció serà purament objectiva. Els successos interessants seran recollits sense fer cap mena de comentari. És preferible que els comentaris els facin els lectors.

La política ha descansat, ha fet festa, tots els dies de Pasqua, transcorreguts en octaviana pau i fent un temps ideal.

Han estat prorrogats per un semestre els crèdits concedits al "Foros" de Galícia per a la seva redempció.

Segueixen els comentaris sobre els capricis de la sort en la distribució de premis. Aquests han beneficiat innumbrables jugadors enguany.

Els elements cabdals de la Conca del riu Jiloca s'han reunit a Calatayud per a estudiar la seva explotació completa, seguint l'exemple de les altres comarques similars.

Han estat lliurades solemnement les insígnies cardenalícies al nou Prímat de Toledo doctor Segura.

La Diputació de Barcelona ha acordat fer una edició monumental de *L'Atlàntida* d'En Verdaguer en vuit idiomes.

S'indica al duc d'Alba per a president de l'Acadèmia de la Història. Aquesta, en unió de les altres acadèmies, es proposa celebrar el centenari del naixement de Cánovas del Castillo.

Continuen els comentaris sobre l'Exposició del Llibre Català. L'òrgan polític del Govern li atribueix intencions sospitoses.

Han dimitit els governadors civils de València i Santander.

La premsa es declara, en general, contrària a l'Estatut de la Premsa. Vol una llibertat omnimoda.

El Conveni d'Arbitratge amb Portugal està a punt de signar-se.

Es comenta força el fracàs quasi absolut del Concurs Nacional per a llibres de text únic doctrinats als estudis de Batxillerat. Solament s'han salvat el text de Física i Química.

L'Agrupació Forestal i de la indústria fustera, defensor dels propietaris de boscos, ha dirigit novament un document al Govern sollicitant l'adopció d'urgents i radicals mesures per a conjurar la greu crisi perquè travessa la producció i labor de la fusta a Espanya per la desvalorització dels productes forestals espanyols.

Assenyala com a causes de la crisi de la indústria de la fusta i la producció forestal, la insuficiència de protecció aranzelària i la legislació forestal d'ordre interior, i com a remeis, una elevació general dels drets de la segona columna de l'Aranzel, assegurant la intangibilitat d'aquesta columna.

S'ha celebrat, a l'Acadèmia de Jurisprudència, la sessió preparatòria per a constituir a Espanya l'Associació de Dret Internacional i Legislació comparada, com a corresponent de la Internacional Associació de Londres i amb ses branques nacionals.

El català Marquès d'Olivart, de les Borges d'Urgell, és l'ànima de la nova Associació.

El govern portuguès gestiona de la Societat de Nacions els mitjans per a realitzar un emprèstic que li permeti sanejar la hisenda i estabilitzar el canvi. Es comenta que no ho encomani a la seva secular aliada l'Anglaterra.

Es desment autoritzadament l'espècie feta córrer, Déu sap amb quines intencions, que el Vaticà negociava un emprèstic.

Anglaterra declara que asegueix vigent l'aliança amb Portugal i, per tant, el seu protectorat sobre les colònies portugueses.

Argentina intervindrà per a restablir l'amistat entre les repúbliques de Bolívia i Paraguai.

El partit d'oposició que s'havia format a Rússia contra el de Stalin, que és el governant avui dia, s'ha dissolt.

Trenquen les seves relacions diplomàtiques Xina i Rússia.

S'inaugura l'Exposició Missional permanent ordenada pel Pare Sant. Ocupa la major part de l'immens palau Lateranense. És notabilíssima.

En el missatge del rei d'Anglaterra llegit en tancar-se el Parlament anglès es fan elogis a la Societat de Nacions i es restringeix el programa naval.

El discurs del Papa contestant les felicitacions dels Cardenals alludeix pia i severament els catòlics francesos de l'A. F. rebellats contra la Santa Seu i els exhorta a la submissió. Parla també, amorosament, d'Itàlia i els seus avenços en l'ordre religiós, però censurant certs desviaments del regisme imperant. Qualifica enèrgicament la conducta del govern mexicà, fent vots pel restabliment de la justícia i de la pau i queixant-se de què les potències permetin allí tants crims.

S'estabilitza la lira italiana al tipus de 19 per dòlar, equivalent a 92'46 per lliura esterlina.

De Valera ha arribat a Nova-York per a estudiar la manera de fer econòmicament independent a Irlanda.

S'espera per dintre poc temps la visita a Espanya del president de la república de Portugal.

El ministre anglès del Treball declara que fins avui l'ajuda del govern als obrers en atur forçós importa prop de deu mil milions de pessetes.

A França han terminat els estudis per a procedir a l'estabilització del franc, seguint l'exemple d'Itàlia.

La Comissió internacional científica encarregada d'esbrinar el misteri de les troballes arqueològiques de Glozel (França) que tant apassionà el món culte, ha dictaminat que es tracta d'un dipòsit d'objectes més o menys antics, alguns d'ells tal volta prehistòrics, constituït fa uns 75 anys.

A Buenos Aires es posà la primera pedra d'un gran edifici per a la Joventut Catòlica, apadrinant el solemni acte el president de la República i la seva esposa. Oficià el Nunci de S. S.

El govern canadenc pren mides severes contra la propaganda soviètica.

A Suïssa el govern federal prohibeix als russos instal·lar oficines de cap mena en aquella república.

Poincaré s'oposa a tota modificació del pla Dawes per al pagament de les Reparacions, que estima intangibles.

Noticiari

Espanya

Des de primers de desembre funcionen les oficines de l'Obra del Bon Mot en el seu nou domicili social, Via Laietana, 48 A, pral. La seva situació més cèntrica i el creixent volum de les seves activitats, fa que aquesta entitat es vegi cada dia més correguda, sobretot aquests dies, amb la distribució dels Calendaris de l'Obra del Bon Mot, els quals han merescut xardoroses manifestacions.

—Segons el Director d'Agricultura, en finir el termini de venciment dels préstecs individuals concedits als agricultors pel servei del crèdit agrícola l'any 1926, amb garantia de dipòsits de blats, vins i olis i llaunes, ha resultat tancada la campanya amb el mateix èxit que ho fou la de 1925, puix 5.121.373 pessetes, distribuïdes entre més de 3.000 peticionaris, han estat reintegrades en llur totalitat, important els interessos abonats 116.418'49 pessetes de les quals ha cobrat la Hisenda per tals conceptes 81.498'94; amb semblant èxit es congratula el ministre de Foment perquè ha demostrat una vegada més la seriositat i honradesa amb què procedeix l'agricultor espanyol.

—El Patronat de l'Habitació que acaba d'establir-se a Sevilla és similar al que funciona a Barcelona.

El presideix el governador en representació del Govern i el constitueixen les autoritats civils i militars, entitats bancàries i societats importants.

Els terrenys que adquireixi el Patronat seran exempts de tributació durant vint anys.

Es facilita a l'Ajuntament de Sevilla, perquè posi a disposició del Patronat, les quantitats consignades o que es consignin en el successiu per a resoldre el problema de l'habitació.

—Els funcionaris oficials de tota mena organitzen una Cooperativa de Cases Barates amb la cooperació de l'Estat. Les cases projectades tindran totes les comoditats desitjables i costaran 20.000 pessetes cada una. Podrà amortitzar-se el seu cost pagant els usufructuants de la casa 70 pessetes cada mes.

Estranger

El Primat d'Anglaterra, Cardenal Bourne, ha dit als seus diocesans que l'augment incessant de conversions fan indispensable la creació de nous centres religiosos en els suburbis de les grans ciutats.

És el poble humil anglès qui va retornant a l'antiga llar de l'Església catòlica. El Cardenal fa constatar la part admirable que hi tenen les Ordes religioses en aquest magnífic moviment romanista d'Anglaterra.

—A Lisboa s'han reprès les processons públiques interrompudes des de la instauració de la República.

La primera, en honor de la Verge de Fàtima, va emplenar de gent les principals vies de la capital sense que ocorregués ni el més petit desordre.

—Per una felicitat casualitat s'ha descobert que els comunistes francesos preparen les eleccions polítiques amb subvencions dels Soviets russos.

—El govern mexicà, apurat per les disbauxes polítiques i les despeses de guerra, ha deixat d'atendre els pagaments de l'ensenyança oficial. Per tal motiu es van tancant les escoles.

—El Comitè executiu de la Internacional Sindical Cristiana, reunit a Saint-Gall (Suïssa), sota la presidència del Conseller nacional Schouer, amb assistència de representants de les principals nacions, ha acordat celebrar el IV Congrés Internacional dels Sindicats Cristians l'any nou de 1928. Hi pendran part les obreres més il·lustrades dels Sindicats femenins adherits a la I. S. C.

El Congrés tractarà els temes que més afecten als Sindicats, havent-se nomenat, a l'efecte, Comissions especials.

—Vet aquí una curiosa nota oficial alemanya que convindria que tingués imitadors en altres països:

El Consell de gabinet de l'Imperi recomana a les societats i altres organismes que s'abstinguin de prodigar els banquets a honor dels ministres i altres homes polítics. S'afegeix en la dita nota que l'assistència forçada a molts dels dits actes ha estat causa que la majoria de les personalitats polítiques del Reich sofreixin de l'estómac i es trobin freqüentment indisposats d'un temps ençà.

Es manifesta, a més, en l'esmentada nota que des del dia 21 de febrer de 1928 es considerarà oficialment terminada la temporada d'hivern i el govern no acceptarà cap invitació.

S'avança que el ministre de Negocis estrangers, en unió del degà del cos diplomàtic, pendrà les disposicions necessàries per a la confecció d'un nou Reglament de recepcions oficials i termina la nota recordant que a més a més la situació econòmica del poble alemany no és la més indicada per a organitzar actes ostentosos.

Per al culte de Sant Ramon de Penyafort

Quantitats rebudes

	Ptes.
R. de P. B. (llàntia)	25
R. R. (id.)	25
A. O. (id.)	25
J. P. (id.)	25

Total per al sosteniment
anual de la llàntia. . 100

Altres donatius

	Ptes.
H. M. B.	20
R. C.	5
H. T. C.	10
F. R.	2

Es reben donatius a l'Administració de CATALUNYA SOCIAL (Duran i Bas, 11, Foment de Pietat Catalana).

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

LA BIBLIA

DE

MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum rellogat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

REIS

Estoigs tocador, manicura, costura, garçon i d'afaitar, etc., etc.

JOGUINES

Eines de tall per a nens i nenes

PLAÇA DEL PI, 3 (davant l'Església)

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Portal de l'Angel, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID	} Espanya-Nova York	
DIRECTE		9 expedicions a l'any.
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic		
		16 expedicions a l'any.
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina		
		14 expedicions a l'any.
LINIA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans		
		14 expedicions a l'any.
"	Mediterrani, Costa Firme i Pacífic	11 expedicions a l'any.
"	Mediterrani a Fernando Póo	12 expedicions a l'any.
"	a Filipines	3 expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

FRANQUILLO CONCERTADO